Christus Rex

Službeni glasnik

Svećeničkog bratstva sv. Pija X. za Hrvatsku

Br. 9 – srpanj / kolovoz 2016.

Svećeničko ređenje u Zaitzkofenu, 2. srpnja 2016.

Izdavač:
Hrvatsko tajništvo FSSPX-a / Udruga svetog Josipa
Vatroslava Lisinskog 1, 10370 Dugo Selo
fsspxhr@gmail.com
Glavni urednik: p. Stefan Frey
IBAN: HR3423600001102463734
SWIFT (BIC): ZABA HR 2X
ISSN: 1849-6695

Predgovor

Dragi vjernici,

Generalni poglavar Svećeničkog bratstva sv. Pija X., biskup Bernard Fellay, je kod ovogodišnjih svećeničkih ređenja u Ecôneu 29. lipnja i Zaitzkofenu 2. srpnja, vjernicima pročitao važno službeno priopćenje koje vam ovdje rado prenosimo. Koliko nam god leži na srcu crkveno-pravno normaliziranje našeg Bratstva, ono ipak nije naš prvi cilj. To je prije svega očuvanje, spašavanje i širenje vjeru za spasenje duša. Sredstvo koje je sam Bog ustanovio za to je katoličko svećenstvo za slavljenje sv. Mise, propovijedanje neokrnjenog evanđelja i podjeljivanje sakramenata. Biskup Fellay to pobliže izlaže u svojoj propovijedi iz Zaitzkofena: „Sasvim prva točka svakog društva je njegov cilj koji svime vlada, koji utvrđuje strukturu, temeljni zakon (ustav), sredstva. Tako je cilj Crkve spasenje duša. I tako to stoji u crkvenom pravu: najviši zakon je spasenje duša. To znači, moji dragi vjernici, da svaki zakon Crkve, da svaka vlast i njezino izvršavanje ima svoju vrijednost i crpi svoju snagu iz ovog najvišeg zakona: spasenja duša. To vrijedi za svaki pojedini zakon, to vrijedi za svaku pojedinu službu, uključujući papu! Kada se bilo koja vlast udalji od tog cilja ili mu se suprotstavlja, to znači zlouporabu vlasti koju se onda ne smije slijediti. Zato kažemo s jedne strane da imamo pravo da budemo priznati kao katoličko djelo. To je normalno, ispravno, zbog čega ipak kažemo: to nije prvo. Sasvim prvo je spasenje duša.“

Razumjet ćete, dragi vjernici, da to službeno priopćenje ne znači ni najmanje da prekidamo ili želimo prekinuti odnose s Rimom, nego da tražimo jasnoću. Samo katolički svećenik može slaviti sv. Misu i

samo sv. Misa je sredstvo, lijek za temeljitu obnovu Crkve kao i ljudskog društva. Molite zato za puno dobrih, formiranih, pobožnih svećenika za Hrvatsku, revnih za spasenje duša i uključite se velikodušno u križarsku vojnu koja u okviru našeg Svećeničkog bratstva počinje 15. kolovoza ove godine za pobjedu Bezgrješnog Srca Marijinog.

Vaš,

p. Stefan Frey,
Poglavar Distrikta

Jaidhof, 3. srpnja 2016.

Službeno priopćenje mons. Bernarda Fellaya

Na zaključku sastanka visokih poglavara Svećeničkog bratstva sv. Pija X. koji se održavao u Švicarskoj od 25. do 28. lipnja 2016., Generalni poglavar uputio je sljedeće službeno priopćenje:

Svrha Svećeničkog bratstva sv. Pija X. poglavito je formiranje svećenika, što je osnovni uvjet za obnovu Crkve i oporavak društva.

1. U velikoj i bolnoj zbunjenosti koja trenutno vlada u Crkvi, navještaj katoličkog nauka zahtijeva prikazivanje zabluda koje su u nju uvukle, a koje, nažalost, potiče veliki broj pastira, uključujući samog Papu.

2. Svećeničko bratstvo sv. Pija X. u sadašnjem stanju ozbiljne nužde koje mu daje pravo i dužnost da pruža duhovnu pomoć dušama koje mu se obraćaju ne traži u prvom redu kanonsko priznanje, na koje kao katoličko djelo ima pravo. Ono ima samo jednu želju: vjerno donositi svjetlo dvijetisućljetne Tradicije koja pokazuje jedini put koji treba slijediti u ovo mračnom dobu u kojem kult čovjeka u društvu kao i u Crkvi zamjenjuje bogoštovlje.

3. „Obnoviti sve u Kristu" kako je to naumio sv. Pio X. slijedeći sv. Pavla (Ef 1,10), ne može se dogoditi bez podrške jednog Pape koji konkretno potpomaže povratak svetoj Tradiciji. Iščekujući taj blaženi dan, Svećeničko bratstvo sv. Pija X. namjerava udvostručiti svoje napore, sredstvima koje

mu božanska Providnost daje, za uspostavu i širenje društvenog kraljevstva Gospodina našega Isusa Krista.

4. Svećeničko bratstvo sv. Pija X. moli i čini pokoru za Papu da bi smogao snage naviještati katoličku vjeru i moral u njihovoj cjelovitosti. Na taj način će on ubrzati trijumf Bezgrješnog Srca Marijinog koji mi najozbiljnije priželjkujemo kako se približava stota obljetnica ukazanja u Fatimi.

Biskup Bernard Fellay, Generalni poglavar Svećeničko bratstva sv. Pija X.
Ecône, 29. lipnja 2016., Blagdan sv. Petra i Pavla

Najavljena nova Križarska vojna svete Krunice

Biskup Bernard Fellay, Generalni poglavar Svećeničkog bratstva sv. Pija X., najavljuje novu Križarsku vojnu svete Krunice kao duhovnu pripravu za 100. obljetnicu ukazanja Gospe Fatimske.

Ova Križarska vojna započinje 15. kolovoza 2016. i završava 22. kolovoza 2017.

Križarska vojna prati želju koju je Bezgrješna Djevica sama navela:

(I) Isus želi u svijetu učvrstiti čašćenje Bezgrješnog Srca Marijinog. Zbog toga su svi vjernici pozvani:

1. dnevno moliti Krunicu, sami ili u obitelji;
2. na usavršavanje predanja kroz pričesti zadovoljština na 5 uzastopnih prvih subota. Isto tako i na umnoženje dnevnih žrtvi u duhu okajavanja uvreda protiv Marije;
3. nositi Čudotvornu medaljicu te je dalje širiti;
4. posvetiti svoje kuće i stanove Bezgrješnom Srcu Marijinom.

Pored širenja ovog predanja molit ćemo dodatno:

(II) za pobjedu Bezgrješnog Srca Marijinog

(III) za Papu i sve biskupe katoličkog svijeta, da posvete Rusiju žalosnom i Bezgrješnom Srcu Marijinom.

Kao posebnu nakanu ćemo dodati molitvu za zaštitu Bezgrješnog Srca Marijinog za Svećeničko bratstvo sv. Pija X. i sve njegove članove kao i za sve redovničke zajednice Tradicije (IV).

Cilj koji je postavio biskup Fellay sastoji se u buketu od 12 miljuna Krunica i 50 milijuna žrtva za Gospu Fatimsku.

Posinodska pobudnica „Amoris laetitia“ – pobjeda subjektivizma

p. Matthias Gaudron

Dana 8. travnja objavljena je dugo iščekivana posinodska pobudnica pape Franje. Papa ovdje nije udijelio opće dopuštenje za podjelu pričesti rastavljenima i ponovno ožen-jenima, a nije dao ni ovlast biskupskim konferencijama za uredbe o iznimnim slučajevima. Ponovio je i riječi protekle Biskupske sinode, da „nema nikakvog temelja za stvaranje usporedbi između homoseksualnih životnih zajednica i plana Božjeg s obzirom na brak i obitelji, čak ni u širem smislu“ (br. 251). Zaključno je pronašao i jasne riječi protiv dženderističkog nauka i označio ga kao ideologiju koja stoji u suprotnosti sa stvorenim poretkom (usp. br. 56). Zbog svega toga je papa Franjo razočarao puno nominalnih katolika i liberalni svijet. Unatoč tome, „Amoris laetitia“ predstavlja potkopavanje bedema koje stavlja u pitanje cjelokupni katolički ćudoredni (moralni) nauk.

U 8. poglavlju „Pratiti, razlikovati i povezivati slabost“ papa Franjo

otvorio je put koji će u budućnosti dopuštati da se pozivanjem na papinsku uputu zaobiđe katolički ćudoredni nauk. Papa ne samo da ponavlja upitne izjave posljednje Biskupske sinode, prema kojima su rastavljeni i ponovno oženjeni 'živi članovi' Crkve preko kojih Duh Sveti izlijeva „darove i karizme radi spasenja sviju“ (br. 299), nego ide i dalje od toga. Katolički nauk o braku i sve dosadašnje norme ostaju doduše dalje valjane; dakle i dalje je zabranjeno onima koji žive u nebračnoj vezi ili samo građanskom braku podijeliti odrješenje i svetu Pričest, ali – postoje iznimke! Trebalo bi, kaže Papa, izbjegavati sudove „koji ne uzimaju u obzir zamršenost različitih situacija“ (br. 286). Opće norme su doduše dobre, „ali ne mogu ipak u svojim formulacijama nikako obuhvatiti sve posebne situacije“ (br. 304). To možda vrijedi za mnoge ljudske propise, ali božanski zakoni, prema kojima je spolno sjedinjenje muškarca i žene dopušteno samo u valjanom braku i sakramentalnu i izvršenu ženidbu ne može rastaviti nijedna svjetska moć – dakle ni papa, ne poznaju izuzetke i vrijede neovisno o svim okolnostima.

O tome je Crkva zajedno s mnogim nekršćanskim filozofima dosad uvijek naučavala da osim moralno indiferentnih čina postoje također čini koji su u sebi dobri ili u sebi loši, da je ćudorednost jednog čina dakle nešto objektivno, a ne naprosto ovisno o okolnostima ili osobnim namjerama. Ubiti nevinoga, zlostavljati dijete ili nekoga oklevetati je uvijek i pod svim okolnostima loše i ne može stoga postati ćudoredno dobrim ni pod kojom dobrom osobnom namjerom. Tko zbog neznanja i iskrivljene savjesti smatra da bi bilo dopušteno ubiti nevinoga da bi se spasilo drugoga, ili da bi bilo dopušteno oklevetati protivnika da bi se postiglo nešto dobro, može eventualno biti subjektivno ispričan od grijeha, ali objektivno ostaje njegov čin loš. A naprotiv, uvijek je dobro pomoći potrebitomu ili čuvati vjernost bračnom drugu. Ako bi netko činio nešto dobro samo zato da bi ga zbog toga drugi hvalili ili radi plaće, njegova bi se osobna zasluga umanjila ili izgubila, ali njegov bi čin ostao u sebi dobar. Naravni ćudoredni zakon nije dakle samo jedan „izvor nadahnuća za pronalaženje odluke“ (tako u br. 305), nego apodik-

tički zabranjuje ili nalaže određene čine.

To uopće nema veze s „vjerom da je sve bijelo ili crno“ (br. 305). Možemo itekako imati razumijevanje da je netko zbog nevjere ili nemilosrdnosti svog partnera bio primoran ući u novu vezu, može se i prihvatiti da je u takvom slučaju krivnja umanjena, ali unatoč tome, činjenica preljuba ostaje lošom.

A papa Franjo tvrdi da „ne možemo više tvrditi da se svi koji žive u nekoj tzv. 'neregularnoj' situaciji, nalaze u stanju smrtnog grijeha i da su izgubili posvetnu milost“, i to ne samo zbog nepoznavanja božanskih normi, nego i zbog velike teškoće „u poznavanju vrijednosti koje se odnose na božansku normu“. Netko bi se čak mogao „naći u konkretnom stanju koje mu ne dopušta djelovati drukčije i donijeti drukčiju odluku, bez da se optereti novom krivnjom“ (br. 301). Papa dakle sa svom ozbiljnošću tvrdi da bi se moglo dogoditi da netko tko se nađe u vezi koja je objektivno grješna, mora u njoj ostati, jer bi se inače opteretio novom krivnjom. Jedini slučaj koji bi ovdje bio zamisliv jest kada čovjek i žena ostanu zajedno zato što imaju zajedničku maloljetnu djecu. Taj slučaj je Crkva već prije odobrila pod uvjetom da par mora živjeti u potpunoj uzdržljivosti kao brat i sestra.

Uzmimo dakle da jedan par živi u nebračnoj vezi, ali imaju „veliku poteškoću“ prepoznati u tome nešto grješno. Taj par želi u svojoj vezi Boga ljubiti i služiti mu i pritom je subjektivno mirne savjesti. Moguće je da se jedan takav slučaj dogodi zbog pomutnje koju stvaraju mediji, javno mnijenje i svećenici koji se ne obaziru na nauk Crkve. Bio dakle takav par i subjektivno ispričan od grijeha, njegov odnos se ipak objektivno protivi Božjoj volji. Pravi pastir koji ima zadaću vratiti zalutale na put Božji ne može stoga takvu situaciju odo-bravati i tim ljudima podjeljivati sakramente kao da su kršćanski bračni par. Ali upravo na to upućuju papina razmišljanja. On piše da bi bilo moguće „živjeti u milosti Božjoj usred objektivno grješne situacije – koja nije subjektivno grješna, ili barem ne u potpunosti; ljubiti i rasti u životu milosti i ljubavi, kada tome

pridolazi pomoć Crkve“ (br. 305). Kako se izričito napominje u fusnoti br. 351, ta pomoć Crkve se „u izvjesnim slučajevima“ može sastojati u „sakramentalnoj pomoći“ jer Euharistija „nije nagrada za savršene, nego moćni lijek i hrana za slabe“ (1). Time je Papa napustio tlo katoličkog ćudorednog nauka i upravo je drskost pozivati se za takve sofizme još i na nauk o raspoznavanju sv. Tome Akvinskog.

Papa Franjo može puno uvjeravati da „treba izbjegavati svako zavodljivo tumačenje“ i da treba „izlagati savršeni ideal braka... u njegovoj cijeloj veličini“, kao i izbjegavati „svaki oblik relativizma“. Budući da je sada zadaća svakog pastira doći do „odgovornog osobnog i pastoralnog razlikovanja svakog posebnog slučaja“ (br. 302) u *forum internum*, prepušta se de facto osobnoj prosudbi pojedinog dušobrižnika hoće li u takvim slučajevima podjeljivati sakramente ili ne. Osim toga, koji će se dušobrižnik usuditi jednomu paru zbog njegove naročite situacije podjeljivati sakramente, a drugim neoženjenim parovima naprotiv uskratiti?

Papina argumentacija dade se osim toga bez problema primijeniti na druge slučajeve. Kada se jedan istospolni par istinski voli i jednostavno ne može razumjeti da je njegov način života grješan, može li mu se onda podjeljivati pričest? K tome, što treba reći o izjavi: „nikoga se ne smije zauvijek osuđivati jer to nije logika Evanđelja“ (br. 297)? U Evanđelju kaže Sin Čovječji zločincima: „Odlazite od mene, prokleti, u vječni oganj, pripravljen đavlu i anđelima njegovim“ (Mt 25, 41). Onoga tko dakle ne želi napustiti grješno stanje, već ustraje u grijehu do kraja, Bog će zauvijek osuditi. A čini se da Papa kaže da se jednome paru koji živi u grijehu ne može zauvijek uskratiti pričest. Ne smije li se onda ni razbojnika koji ne želi vratiti svoj plijen zauvijek osuditi? Hoće li njegov nezakonit posjed s vremenom postati zakonitim? To bi točno odgovaralo Papinoj logici. Ne treba ovdje prešutjeti da u „Amoris laetitia“ ima i vrlo lijepih odlomaka. Papa se uistinu trudi privoljeti za ideal kršćanskog braka, on utemeljuje vezu između muškarca i žene u braku kao naravno nerazrješivom, ocrtava

lijepu sliku kršćanske obitelji, govori o velikom daru djece, daje savjete kako nadvladati krize i odgajati djecu. Nasuprot široko rasprostranjenoj dženderideologiji on piše: „svako dijete ima pravo primiti ljubav majke i oca; oboje su nužni za cjelovito i skladno sazrijevanje“ (br. 172). Naglašava da djeca posebno u prvim mjesecima života trebaju prisutnost majke (br. 173), ali pokazuje i važnu ulogu oca i opasnosti „bezočinskog društva“ (br. 175 sl). Franjo nadalje podsjeća na to da je odgoj djece „prvorazredno pravo roditelja“ i da država tu ima samo jednu supsidijarnu zadaću (br. 84).

Svakako se i u tim odlomcima stalno nameću kritične misli. Je li, primjerice, doista prikladno u papinski tekst o braku i obitelji stavljati dugi citat Martina Luthera Kinga, poznatog preljubnika i plagijatora? I noć prije njegovog umorstva proveo je s dvije žene i kasnije se otkrilo da je za svoj doktorski rad i svoje knjige prepisao stvari iz drugih knjiga bez navođenja izvora. Sasvim usput, ispada da se Papi potkrala kristološka zabluda kada piše da se Isus „izgrađivao u vjeri svojih otaca sve dok je nije učinio plodonosnom u otajstvu Kraljevstva“ (br. 65). Kao naravni Sin Božji Isus nije imao vjeru jer je gledao svog Oca i božanske stvari i zato mu nije bilo nužno izgrađivati se u vjeri. Više puta se nalazi izvjesno miješanje naravnog i nadnaravnog reda, kada se neko naravno dobro ishitreno hvali kao djelo Duha Svetoga. Tako Franjo tvrdi da u svakoj obitelji u kojoj se djeca odgajaju prema dobrome živi Duh Sveti, i to sasvim svejedno kojoj religiji pripadaju (br. 72, usp. tak. br. 47 i 54). Ponajviše 8. poglavlje svrstava „Amoris laetitia“ među najžalosnije papinske spise novije crkvene povijesti. Možemo se samo nadati da će se kardinali, biskupi i teolozi, koji su u posljednje dvije godine crkveni nauk o braku ustrajno branili protiv razvodnjavanja, sada usuditi usprotiviti.

Dokument koji nije dvosmislen, nego jasan – u svojoj neodređenosti

Roberto de Mattei

Prema R. de Matteiju, iz nove Papine pobudnice daju se izvući tri obilježja: 1. otvara vrata k pričesti rastavaljenima koji su ponovo građanski vjenčani, 2. prihvaća situacijski moral i 3. normalizira razne vrste suložništva o kojima se raspravlja već dvije godine.

"Apostolskom pobudnicom 'Amoris laetitia' od 8. travnja 2016., papa Franjo službeno se izjasnio o problemima bračnoga morala o kojima se raspravlja već dvije godine.

Na kardinalskom konzistoriju koji je trajao od 20. do 21. veljače 2014., Franjo je kard. Kasperu povjerio zadaću otvaranja rasprave o toj temi. Kasperove teze prema kojima Crkva treba promijeniti svoju bračnu praksu, činile su lajtmotiv dviju sinoda o obitelji iz 2014. i 2015., i sada tvore osnovu pobudnice pape Franje.

Tijekom ovih dviju godina, ugledni kardinali, biskupi i filozofi uključili su se u raspravu da bi pokazali kako između nauka i prakse Crkve mora postojati nutarnja povezanost. Dušobrižništvo se zapravo temelji na dogmatici i moralnom nauku. „Ne može biti pastorala koji je u neskladu s istinom Crkve i s njenim moralom, u suprotnosti s njenim zakonima, i koji se ne orijentira na postizanje ideala kršćanskoga života!“ - primijetio je kard. De Paolis, u svom uvodnom govoru na umbrijskom crkvenom sudištu, 27. ožujka 2014. Zamisao o pastoralnoj praksi koja bi se mogla razvijati prema okolnostima, modama i strastima, prema kard. Sarahu, 'jedan je oblik krivovjerja, opasna šizofrena patologija' (La Stampa, 24. veljače 2015.).

U tjednima koji su prethodili postsinodalnom pismu, umnožili su se javni i privatni interventi kardinala i biskupa kod Pape, s ciljem sprječavanja promulgiranja jednog dokumenta punoga zabluda koje su otkrivali mnogobrojni amandmani, koje je na nacrt dala Kongregacija za nauk vjere. Franjo nije odstupio, nego je, kako se čini, zadnju izmjenu pobudnice, ili barem nekih ključnih odlomaka, povjerio teolozima od svoga povjerenja koji su pokušali reinterpretirati sv. Tomu Akvinskog u svjetlu hegelovske dijalektike.

Otuda je izašao dokument koji nije dvosmislen, nego jasan - u svojoj neodređenosti. Teologija prakse, naime, isključuje svaku doktrinarnu afirmaciju i prepušta povijesti ocrtavanje linija ljudskog vladanja i činâ. Stoga, kako Franjo tvrdi, 'razumljivo je' da se o sržnoj temi razvedenih koji su ponovo vjenčani, 'ne može očekivati od Sinode ili ove pobudnice jedna nova opća normativa kanonskoga tipa, primjenjiva na sve slučajeve' (§ 300). Ako smo uvjereni da se kršćani u svojem vladanju ne trebaju ravnati prema apsolutnim načelima, nego trebaju slušati 'znakove vremena', bilo bi protuslovno formulirati pravila ikakve vrste.

Svi su očekivali odgovor na glavno pitanje: 'Mogu li oni koji su se nakon prvoga braka civilno vjenčali pristupiti k sakramentu Euharistije?'. Na to je pitanje Crkva uvijek odgovarala kategorično 'ne'. Rastavljeni i ponovo vjenčani ne mogu

primati pričest jer njihova životna situacija objektivno protuslovi naravnoj i kršćanskoj istini o braku koju Euharistija označuje i ostvaruje (Familiaris consortio, 84).

Nasuprot tomu, postsinodalna pobudnica odgovara: općenito ne, ali 'u određenim slučajevima' da (Amoris laetitia, br. 305, bilješka 351). Rastavljeni koji su ponovo građanski vjenčani moraju biti 'integrirani', a ne isključeni (br. 299). Njihova integracija 'može se izraziti u različitim crkvenim službama: treba stoga razlučiti koji se od različitih oblika isključivanja u liturgijskom, pastoralnom, odgojnom i institucionalnom području mogu prevladati' (br. 299), ne isključujući sakramentalnu stegu (br. 366).

Činjenica je sljedeća: zabrana pričesti za rastavljene koji su ponovo građanski vjenčani više nije apsolutna. Papa ne dopušta pričest rastavljenima kao opće pravilo, ali je niti ne zabranjuje. Kardinal Caffarra je protiv Kaspera naglasio: 'Ovdje se dotiče nauk. Neizbježno. Može se reći da se to ne radi, ali se to radi. I ne samo to. Uvodi se običaj koji dugoročno neće samo među kršćanima ustaliti ideju da nema apsolutno nerazrješivog braka. To je sigurno protiv Gospodinove volje. O tomu nema sumnje' (Intervju za 'Il Foglio', 15. ožujka 2014.).

Za teologiju prakse ne vrijede pravila, nego konkretni slučajevi. A ono što nije moguće apstraktno, moguće je konkretno. Međutim, kako je dobro primijetio kard. Burke: „Ako bi Crkva dopustila primanje sakramenata (makar u samo jednom slučaju) osobi koja se nalazi u neregularnoj situaciji, to bi značilo ili da brak nije nerazrješiv i time da ta osoba nije u stanju preljuba, ili da sveta pričest nije zajedništvo u Tijelu i Krvi Kristovoj, koja naprotiv iziskuje ispravnu osobnu raspoloživost, tj. kajanje za teške grijehe i čvrstu nakanu više ne griješiti' (Intervju A. Gnocchija, 'Il Foglio', 14. listopada 2014.).

Također, izuzetak je određen da postane pravilo jer je kriterij pristupa k pričesti u pobudnici 'Amoris laetitia' prepušten 'osobnom razlučivanju' pojedinaca. To se razlučivanje događa 'slučaj po slučaj' preko razgovora sa svećenikom, u nutarnjem 'forumu" (br. 300). Ali

koji će se to pastiri duša usuditi uskratiti pristup k pričesti ako 'nam samo evanđelje kaže da ne sudimo i ne osuđujemo' (br. 308), i ako je potrebno 'sve integrirati' (br. 297), i 'vrjednovati konstruktivne elemente u onim situacijama koje još ne odgovaraju ili više ne odgovaraju [crkvenom] nauku o braku' (br. 292)?

Pastiri koji bi se željeli referirati na crkvene zapovijedi riskirat će, prema pobudnici, da se ponašaju 'kao kontrolori milosti, a ne kao moderatori' (br. 310). ,,Stoga pastir ne može osjećati da je dovoljno jednostavno primijeniti moralne zakone na one koji žive u 'neregularnim' situacijama, kao da su oni kamenje koje se baca na živote osoba. To je slučaj zatvorenih srdaca koja se često skrivaju iza nauka Crkve 'da zasjednu na stolicu Mojsijevu i sude, često svisoka i površno, teške slučajeve i ranjene obitelji'" (br. 305).

Taj nečuveni jezik, tvrđi od tvrdoće srca za koju su optuženi 'kontrolori milosti', razlikovno je obilježje pobudnice koju kard. Schönborn 8. travnja 2016. nije slučajno definirao kao 'lingvistički događaj'.

'Moja je velika radost zbog ovoga dokumenta' - rekao je bečki kardinal - u tomu što on 'koherentno ide iza umjetnih, vanjskih, jasnih razlika između regularnog i neregularnog'. Jezik, kao i uvijek, izražava sadržaj. Situacije koje postsinodalna pobudnica definira kao 'takozvane neregularne', situacije su javnoga preljuba i izvanbračnog suložništva. Za pobudnicu 'Amoris laetitia' one ostvaruju idel kršćanskoga braka, iako samo 'djelomično i analogno' (br. 292).

,,Na temelju uvjetovanosti i olakotnih faktora, moguće je da se u situaciji objektivnoga grijeha - bez subjektivne krivnje ili ne na potpun način - može živjeti u Božjoj milosti, da se može voljeti i da se također može rasti u životu milosti i ljubavi, primajući pomoć Crkve" (br. 305), ,u određenim slučajevima to bi mogla biti i pomoć sakramenata".

Prema katoličkom moralu, okolnosti, koje čine kontekst u kojem se događa čin, ne mogu mijenjati moralnu kakvoću činâ niti intrinzično

zao čin obrnuti u dobar i pravedan. Nauk o moralnim apsolutima i o 'intrinsece malum' 'Amoris laetitia' rastvara u ništa. Pobudnica se prilagođava 'novom moralu' koji je osudio Pio XII. u brojnim dokumentima i Ivan Pavao II. u 'Veritatis splendor'. Situacijski moral prepušta okolnostima i u konačnici subjektivnoj savjesti čovjeka da određuje što je dobro, a što loše. Izvanbračni spolni odnos ne promatra se kao po sebi nedopušten, nego se - ukoliko je čin ljubavi – vrjednuje prema okolnostima.

Općenitije govoreći, zlo ne postoji po sebi kao što ne postoji teški ili smrtni grijeh. Izjednačavanje osoba u stanju milosti ('regularne' situacije) i osoba u stanju trajnoga grijeha ('neregularne' situacije) nije samo lingvističko: čini se da se uklapa u luteransku teoriju o čovjeku koji je 'simul iustus et peccator', koja je osuđena na Tridentskom saboru u Dekretu o opravdanju (DH, 1551-1583).

Poslijesinodalno pismo 'Amoris laetitia' puno je gore od govora kard. Kaspera iz veljače 2014., protiv kojeg se s pravom usmjerilo toliko kritike u knjigama, člancima i intervjuima. Kardinal Kasper je postavio neka pitanja. 'Amoris laetitia' nudi odgovor: otvara vrata razvedenima koju su ponovo građanski vjenčani, kanonizira situacijski moral i uvodi proces normalizacije za sve oblike suložništva 'more uxorio'.

S obzirom na činjenicu da novi dokument ne spada u nezabludivo redovito Učiteljstvo, preostaje nadati se da će biti predmet temeljite kritičke analize crkvenih teologa i pastira, ne utvarajući si da se na nj može primijeniti 'hermeneutika kontinuiteta'.

Ako je tekst katastrofalan, još je katastrofalnija činjenica da ga je potpisao Namjesnik Kristov. Ali za onoga tko voli Krista i Njegovu Crkvu, to je dobar razlog da govori, a ne da šuti. Usvojimo, dakle, riječi hrabroga biskupa msgr. A. Schneidera: 'Non possumus!'. Neću prihvatiti zamagljujući govor ni vješto maskirana stražnja vrata za profanaciju sakramenta braka i euharistije. Isto tako, neću prihvatiti izrugivanje šeste zapovijedi Božje. Radije ću biti izrugivan i progonjen, nego da prihvatim dvosmislene tekstove i neiskrene me-

tode. Pretpostavljam kristalno jasno 'Lice Krista, Istine, dragocjenim kamenjem urešenoj slici lisice' (sv. Irenej), 'jer znam komu sam povjerovao', 'scio, cui credidi!' (2 Tim 1,12).

Prijevod preuzet sa stranice: splendordomini.blogspot.hr

Dojmovi o posjetu Bogoslovije iz Zaitzkofena Zagrebu

abbé Bartosz Tokarski

Donosimo izvještaj o posjetu Bogoslovije Presvetog Srca Isusovog iz Zaitzkofena Zagrebu 1. svibnja kada je Svećeničko bratstvo sv. Pija X. upriličilo svečanu (trojnu) Misu.

Već je duga tradicija da svake godine cijela Bogoslovija Presvetog Srca Isusova na drugu nedjelju nakon Uskrsa – Nedjelju Dobrog Pastira, posjećuje priorate i kapele u njemačkom govornom području sa svrhom da vjernike bolje upoznamo s Bogoslovijom i povežemo se s njima, kao i u nadi da bi se probudila zvanja. U jed-

nom manjem aranžmanu je jedna skupina bogoslova u listopadu prošle godine po prvi puta bili u posjetu našoj zajednici u Budimpešti. Na isti način je ove godine trebala jedna skupina posjetiti i Zagrebu. Na to nas je potakla zamisao p. Marka Tilošanca, svećenika koji obavlja svoju formaciju u Zaitzkofenu. P. Tilošanec je teološki studij završio u Zagrebu te je bio zaređen za svećenika. Prije tri godine došao je u Zaitzkofen da bi nastavio svoj studij i pripremio se za pristupanje Svećeničkom bratstvu sv. Pija X. U tom razdoblju počeo je u Hrvatskoj izgrađivati apostolat te je češće u Zagrebu i Splitu organizirao Mise i predavanja. Za jednu 'malu nedjelju Dobrog pastira' u Zagrebu nije mogao odabrati bolji datum od nedjelje 1. svibnja – blagdan sv. Josipa, zaštitnika Hrvatske.

U subotu ujutro, 30. travnja, zaputili smo se – p. Tilošanec, sedam bogoslova te jedan časni brat prema glavnom gradu Hrvatske. Kada smo poslijepodne stigli, obišli smo muzej blaženog Alojzija Stepinca, neumornog branitelja Crkve i katoličke vjere. Godine 1946. Stepinca su uhitili komunisti, a poslije insceniranog sudskog procesa bio je osuđen na 16 godina zatvora. Od posljedica toga je 10. veljače 1960. preminuo. Postupak za proglašenje blaženog Alojzija Stepinca svetim već je u tijeku. Nakon toga smo razgledali prelijepu novogotičku katedralu u kojoj smo kod groba bl. Stepinca molili za njegovu ljubljenu domovinu i apostolat našeg Bratstva. Nakon kratkog obilaska starog grada bili smo kod gospođe koja nam je velikodušno stavila na raspolaganje svoj dom te nas poslužila večerom.

Za nedjeljnu Misu iznajmili smo veliku dvoranu koju smo uz pomoć vrijednih vjernika pripremili za bogoslužje. Prostor se, na našu radost, potpuno popunio vjernicima tako da smo došli do brojke od otprilike 130 ljudi, od kojih su neki prevalili dugi put kako bi sudjelovali u svečanosti! Trojnu svetu Misu slavio je pater Stefan Frey. U propovijedi, koju je na hrvatski prevodio p. Tilošanec, govorio je poglavar Austrijskog distrikta o važnosti bogoslovija i svećeničkih zvanja kao i o potrebnim uvjetima: molitvi i katoličkim obiteljima. Samo tako se može ponovno uspjeti

izgraditi kršćansko društvo. Nakon svete Mise slijedilo je predavanje p. Freya u kojem je iznio kritičku analizu o posinodskom dokumentu «Amoris laetitia» te trenutnom stanju odnosa između Svećeničkog bratstva sv. Pija X. i Rima. Naposljetku je navjestio, na radost sviju, da možemo očekivati da će se uspostaviti stalno djelovanje u Hrvatskoj budući da p. Tilošanec na ljeto zaključuje svoj studij u Zaitzkofenu pa će tako napokon biti u stanju potpuno se posvetiti zajednicama u Zagrebu i Splitu.

Nakon ručka koji smo proveli s dijelom vjernika uputili smo se, obogaćeni divnim uspomenama, prema kući. Nema sumnje da je ovaj posjet pridonio obostranoj izgradnji. S pravom se smijemo nadati, da će se sve više Hrvata oduševiti tradicijom te da će ubrzo plod toga biti i svećenička zvanja jer: «Žetva je velika, ali je radnika malo». Molimo dakle Gospodara žetve da nam pošalje revne svećenike! Molimo i sv. Josipa za pomoć kako bi ovo započeto djelo i dalje cvalo!

Intervju s mons. Tissierom de Malleraisom o Papinom videozapisu

U jednom intervjuu od 9. ožujka mons. Bernard Tissier de Mallerais, pomoćni biskup Bratstva sv. Pija X,. odlučno progovara o Papinom videozapisu od 6. siječnja i očituje svoje ogorčenje.

Mons. Tissiera de Malleraisa posvetio je za biskupa mons. Lefebvre 1988. godine. Pristao je odgovoriti na pitanja MPI-a (Média Presse Info) glede prvog Papinog videozapisa objavljenoga u mjesecu siječnju 2016. Zahvaljujemo mu za njegove jasne nedvosmislene riječi kakve i trebaju biti riječi katoličkog biskupa.

Preuzvišeni, papa je Franjo objavio jedan videozapis kako bi izrekao svoje želje i molitvene nakane. U ovome videozapisu vide se jedan musliman, budistica, židov i katolički svećenik. Svatko u rukama drži simbole vlastite vjere. Što treba reći katolički biskup glede takvog videozapisa?

Katolički biskup treba biti duboko zgranut videozapisom pape Franje od 6. siječnja 2016. To je nedopustivo. Nisu toliko sablažnjive Franjine riječi, nego snaga slika koje je on sam stvorio, sablažnjivih u pravom smislu riječi, koje vode u zabludu, u krivovjerje. Ponajprije lažno zajedništvo u vjeri u Boga, tog katoličkog svećenika, tog rabina, tog muftije i te budistice izrečeno je slikama kao da je to Papino mišljenje.

Pa kakvo to zajedništvo može postojati između jedinog Boga, Presvetoga Trojstva, Boga koji je postao čovjekom i onih koji niječu trojstvenost božanskih osoba, utjelovljenje Boga Sina, Otkupljenje po Njegovu Križu kao i samo Božje postojanje?

S druge strane, muftija očituje svoju vjeru u „Boga, Alaha“, jasno označavajući razliku, opreku između njegovog Boga i pravoga Boga, kršćanskoga Boga. Budistica kaže samo: „pouzdajem se u Budu“, jer Buda nije Bog i za nju ne postoji Bog. Ovo se lažno zajedništvo dakle samo od sebe rasplinjuje. No ono gledatelju daje uvjerenje u mogućnost pomirbe ovih religija. Simboli koje svatko nosi na koncu prizora: katolički svećenik Dijete Isusa, židovski rabin svoju menoru (sedmokraki svijećnjak koji simbolizira Stari zavjet za koji mi kršćani znamo da je dokinut), muslimanski muftija: svoju brojanicu Alahovih imena; a budistica: svojega Budu; po svojoj su usporedbi ispovijedanje vjerskoga indiferentizma preko slika, a to čini Papa.

A ovo je krivovjerje već 1832. godine osudio papa Grgur XVI. prema kojemu „bi se moglo postići vječno spasenje zahvaljujući bilo kojoj vjeroispovijesti“. Dakle, imamo papu koji širi krivovjerje; ja ne sudim njegov grijeh, ja ustvrđujem da širi krivovjerje.

Papa Franjo ondje tvrdi: „Ne smijemo prestati moliti za ovu nakanu i surađivati s onima koji misle drukčije“. Nije li to možda smisao koji moramo pripisati rečenici „mir ljudima dobre volje“ jer mnogi ljudi mogu biti dobre volje, a da nisu kršćani?

Franjo je točno rekao: „Mnogi misle druk-čije, osjećaju drukčije, traže Boga ili pronalaze Boga na različite načine“. Dakle, malo je

važna stvarna Božja stvarnost, važan je „feeling“, svačiji osjećaj s obzirom na Boga ili na vjeru. Svaki čovjek sebi stvara Boga po vlastitome ukusu. A potom Franjo ne daje ni-kakav sud o takvome relativizmu, takvome modernizmu. Imamo pa-pu koji dopušta širenje religije po svačijoj mjeri. To on definira „traženjem“ istine. Ali Istina je jedna, to je naš Gospodin Isus Krist koji sam kaže: „Ja sam Put, Istina i Život“ (Iv 14,6). Samo Utjelovljena Riječ, jedini Spasitelj ljudi jest Istina. Dobra volja onih koji ostaju u neznanju i koji griješe ne spašava ih. Dobra volja ne spašava nikoga, samo Istina spašava.

Što misliti o ovom Papinoj rečenici: „O ovom mnoštvu, o ovom dugom nizu religija postoji samo jedna sigurnost: svi smo mi djeca Božja“?

Po naravi, poradi istočnoga grijeha kojim su obilježeni svi ljudi od svoga začeća u majčinoj utrobi (osim Djevice Marije), svi smo mi „djeca gnjeva“ (Ef 2,3); a „zbog velike ljubavi kojom nas Bog uzljubi [nas kršćane], koji nas oživi zajedno s Kristom“ zahvaljujući krštenju i darovano nam je dostojanstvo djece Božje.

Samo su kršteni, u užem smislu „djeca Božja“ i „zajedničari božanske naravi“ (2 Pt 1,4), urešeni milošću posvetnom, kadri reći Bogu, zahvaljujući Duhu posinstva, „Abba, Oče“ (Rim 8,15). Jasno tvrdeći o pripadnicima svih vjeroispovijesti da smo „svi djeca Božja“, Franjo ne samo da potvrđuje nekakav nesporazum, nego zabludu i u svakome slučaju širi krivovjerje. Dakle, imamo papu koji raširuje krivovjerje, ponovno. Ja ne kažem „krivovjernika“, nego promicatelja krivovjerja.

Papa zaključuje riječima „Pouzdajem se u vas da ćete širiti moju nakanu za ovaj mjesec: 'Da iskreni dijalog među muževima i ženama različitih vjeroispovijesti donese plodove mira i pravde'. Pouzdajem se u vašu molitvu“. Zar ta želja nije posve pohvalna? Zar mir nije uvod, preduvjet vedre evangeli-zacije?

Plodovi mira i pravde jesu samo plodovi našega Gospodina Isusa Krista, njegova križa, njegova kraljevstva. Izvan njega, Kneza mira,

mogu postojati samo ratovi i nepravde. Samo je kršćanski društveni poredak izvorom mira, nutarnjega mira narodā i međunarodnoga mira. Stoga valja ponajprije evangelizirati da se može širiti civilizaciju i pomirbu. Papa Pio XI. imao je ovo lijepo geslo: „Kristov mir u Kraljevstvu Kristovu“. To je ono što bi papa Franjo trebao potvrđivati i oživljavati. Izvan toga, njegove su riječi samo dim na vjetru.

Vaš govor izriče duboko neslaganje – ako ne i pravu pravcatu suprotstavljenost – prema Papi. A da niste Vi prestrogi?

Ni ja, ni itko od moje braće, članova Svećeničkog Bratstva sv. Pija X., ni bilo koji član katoličke obitelji, nego sam naš Gospodin Isus Krist kori nevjernosti i sablazni onoga koji je danas njegov Namjesnik, Petrov nasljednik. Ono što je Isus govorio Petru moleći da mu vjera ne malakše, Isus govori danas i Franji: „Pa kad k sebi dođeš, učvrsti svoju braću!“ (Lk 22,32). Učvršćuj ih u vjeri! Neka se papa Franjo složi sa svojim božanskim Učiteljem i mi ćemo ga slijediti.

Biskup Fellay komentira svoj susret s Papom

Biskup Fellay je u nedjelju, 10. travnja, slavio Misu na završetku hodočašća u Le Puy. Pred 4 tisuće hodočasnika FSSPX-a komentirao je svoj nedavni posjet Rimu. Unatoč novoj apostolskoj pobudnici Amoris Laetitiae zbog koje „možemo plakati“, otkrio je neke dobre novosti sa svog susreta s papom Franjom 1. travnja.

Prema Le Salon Beige, biskup Fellay je kazao da Papa smatra Bratstvo katoličkim, da ga nema namjere osuditi i da bi svećenicima Bratstva želio proširiti vlast upravljanja (jurisdikciju), počevši s ovlašću vršenja ispovijedi. Biskup Fellay je tijekom svojih susreta u Rimu čak dobio poticaje da otvori bogosloviju u Italiji.

Papa Franjo je 1. travnja primio biskupa Bernarda Fellaya, Generalnog poglavara Svećeničkog bratstva sv. Pija X. Sljedećeg jutra, u subotu, 2. travnja, biskup Fellay se susreo s nadbiskupom Guidom Pozzom, tajnikom Papinskog povjerenstva Ecclesia Dei.

Francuski distrikt Bratstva pozvao je vjernike na hodočašće u Le Puy u kojemu se zadobiva poseban potpuni oprost kada Veliki petak padne 25. ožujka. Priorat sv. Franje Regisa je prethodnu godinu dana pripremao organizaciju ovog hodočašća. Zbog ograničenog pristupa i malog prostora unutar bazilike svaki se hodočasnik trebao prijaviti za jedan od sedam različitih termina kako bi mogao iskazati čast crnom Gospinom kipu koji je donio sv. Ljudevit iz križarske vojne.

Poglavar Francuskog distrikta, p. Christian Bouchacourt, pozvao je sve vjernike da prikažu ovo hodočašće za Francusku, ističući kako su mnogi sveci bili povezani s Le Puyom (sv. Ivana Arška, sv. Ljudevit Marija Montfort, sv. Franjo Regis, i dr.) i zatražio da se dnevna molitva Anđeo Gospodnji prikaže za obraćenje muslimana.

Iz Le Puya je papa Urban II. pozvao na Prvi križarski rat (1095.-1098.) i dao ovlast mjesnom biskupu (Adhemar de Monteil) da ga vodi. Biskup je napustio grad s 400 vitezova, a preminuo je tijekom opsade Antiohije. Papa Urban II. je također odredio da se od početka križarske vojne za njezin uspjeh u cijelom kršćanskom svijetu na glas zvona ujutro i navečer moli Anđeo Gospodnji.

Biskup Fellay: „Točka zaokreta u crkvenoj povijesti”

Prigodom posvećenja crkve Saint-Joseph u francuskom Montréal-del'Audeu u nedjelju 1. svibnja 2016. biskup Bernard Fellay je u propovijedi govorio o duhovnom značenju ovog veličanstvenog liturgijskog obreda. Pred kraj je spomenuo sadašnje stanje u odnosima između Bratstva i Rima.

Usprkos svoj ljudskoj bijedi vidjeti prisutnost beskonačno dobrog Boga… Zamolimo Boga da nam pomogne shvatiti malo bolje ovo otajstvo, shvatiti da usprkos svoj ljudskoj bijedi, usprkos činjenici da sada čak i papa izjavljuje nevjerojatne stvari o moralu pokušavajući nam reći da je grijeh stanje milosti – što danas čujemo je nevjerojatno, nečuveno – dakle, usprkos tome, ovaj papa može još uvijek činiti stvari koje posvećuju i spašavaju. Bog mu nije oduzeo moć vezanja i razrješivanja (usp. Mt 16,19). On može činiti dobro i čini to još uvijek. Ista je stvar i s biskupima. To su velika otajstva. To ne znači da mi odobravamo zlo koje je učinjeno; daleko od toga, mi zlo odbacujemo i čuvamo ga se. Ali, istovremeno prepoznajemo da u Crkvi postoji nešto jače i veće od onog vidljivog. Tu je Bog, beskonačni Bog, beskonačno svet i beskonačno dobar. Jedan je put

koji nam je dan za naše spasenje jer nema drugoga. Ako želimo u nebo, moramo ići kroz Crkvu, Rimokatoličku crkvu; nema drugog puta. Možemo mi pokušavati smisliti štogod hoćemo: ne vrijedi nam. To je jedini put. Zato ne smijemo napustiti Crkvu.

Ovih dana događaju se sablažnjive stvari, istina je, jer ono što vidimo je situacija rastuće pomutnje, situacija sve više i više kaotična. Pitaš jednog biskupa što misli, onda pitaš drugoga što on misli i oni daju kontradiktorne odgovore, čak u najbitnijim stvarima: vjeri i što nam je činiti da se spasimo. Tako da je stanje izuzetno ozbiljno. A kako vrijeme odmiče, situacija se širi.

Istovremeno vidimo kako Bog djeluje u svojoj Crkvi. Istovremeno vidimo da se, osobito među mladima, počinje događati reakcija, čak u visokoj hijererhiji. Ima kardinala i biskupa koji počinju govoriti: "Ovo je previše". Oni počinju govoriti. Rekao bih da više nismo mi jedini koji prosvjeduju i reagiraju; postoje i drugi. To je novo.

Pristajanje uz Koncil više nije uvjet za pripadnost Crkvi

U našim odnosima s Rimom ima još više začuđujućih stvari koje, čini se, proizlaze iz ove kaotične situacije. Nedavno, po prvi puta, rečeno nam je u Rimu da više nismo obvezni prihvatiti Koncil. Shvaćate li? To je veliko! Rečeno nam je: "Imate pravo zadržati to mišljenje". To još nije: "Bili smo u krivu", još nije: "Koncil je bio loš", ali to je: "Koncil ne može biti obvezujući. Mi ne možemo obvezati nekoga da prihvati Koncil da bi bio katolik". A upravo to su nam sve do sada govorili. Do unazad dvije godine bilo je: "Ako hoćete biti katolici, morate prihvatiti da je nova Misa dobra". A sada nam kažu: "Ne, ne morate, jer ona nema taj stupanj obvezatnosti"; oni koriste nedovoljno precizne termine. Kažu nam: "To nije doktrinarno, to je pastoralno". Što je upravo ono što smo mi govorili: "Ovaj koncil je pastoralan i nije imao namjeru biti obvezujući". I sada odjednom oni potvrđuju: "Istina je, ovaj koncil nije želio biti obvezujući".

Što nam to kazuje? Vidjet ćemo, no to je korak koji mi se čini kapi-

talnim. Živimo u vremenu koje je, vjerujem, točka zaokreta u crkvenoj povijesti, u ovom povijesnom trenutku u kojem živimo, možemo čak reći u povijesti ovoga koncila. Ovo je prvi puta da nam je rečeno – i to otvoreno – da neprihvaćanje vjerske slobode, ekumenizma i nove liturgije nije kriterij za odbacivanje od strane Katoličke crkve. Nitko nema pravo reći da onaj tko se ne slaže sa Nostra Aetate i s odnosima prema nekršćanskim religijama, ekumenizmom i vjerskom slobodom, više nije katolik. Ovo je prvi puta u pedeset godina da to čujemo!

Za nas se čini da već kroz ove ponude koje se čine prilično snažnima, da je već moguće vidjeti koherentnu liniju misli unazad godinu i pol dana, liniju misli koja je sasvim nova u ovim stvarima. Je li ovo samo prolazni trenutak? Mi mislimo da nije. Sada kada su popustili u toj točki, ne mogu natrag. Sada kad su sveli Koncil na razinu mišljenja, ne mogu više odjednom reći da je on u stvari obvezujući. Ove stvari što se događaju su vrlo važne. To nipošto ne znači, draga moja braćo, da smo trijumfirali. To je nova faza u ratu. To ne znači da ako ovako govore da ćemo imati mir. Apsolutno ne. Osim toga, išao bih tako daleko da kažem kako tek dio Rima to govori, dok drugi dio i dalje nastavlja govoriti da smo raskolnici. Papa to ne veli; on kaže da jesmo katolici. Ali drugi kažu da nismo. Doista se nalazimo u nevjerojatnoj situaciji.

In te, Domine, speravi: non confundar in aeternum

U ovakvoj situaciji je dakle očigledno da moramo rasti u vjeri, ukorijeniti se u vjeri. U tome nam pomažu obredi poput ovog. Moramo se uvijek vraćati Bogu, nadnaravnim sredstvima, Blaženoj Djevici Mariji, svecima koji su ondje i koji su pobijedili. Oni su pobijedili, oni vladaju bitkom, ratom u kojem se mi nalazimo. Oni su pobjednici. Ako stojimo njima blizu, blizu Blaženoj Djevici Mariji, ako tražimo njezinu zaštitu, zaštitu svetaca, tada smo na pobjedničkoj strani. Svakako da nas to ne oslobađa naših obveza, obveze da se borimo i da hranimo našu vjeru. No, onaj koji ostaje povezan s Bogom ima tu utjehu, čak i sigurnost koja dolazi od kreposti u-

fanja: taj se neće smesti. Na kraju obreda pjevat ćemo Te Deum gdje u zadnjim riječima čujemo: "Pouzdao sam se u Tebe, neću biti postižen u vječnosti". Ako se pouzdajemo u Boga, možemo biti sigurni da ćemo doći u nebo. Svakako, moramo slijediti zapovijedi, moramo Ga slušati, ali možemo biti sigurni da ćemo uspjeti doći u nebo. Jer Bog nam je obećao svoju pomoć. Obećao nam je svoju milost i svatko tko tu milost želi i moli je od Boga, taj će je zadobiti.

Mi se ne nalazimo na zemlji gdje su izgledi za dobiti ili izgubiti pola-pola! To nije istina: pedeset posto šansa da ćemo ići u nebo, pedeset posto rizik da idemo u pakao. Apsolutno ne! Bog apsolutno ne želi da budemo izgubljeni. On je taj koji dopušta sve ove patnje, ova iskušenja, ne da bismo pali, nego da dođemo u nebo, kako bismo kroz ove kušnje mogli rasti u kreposti. Svaki puta kada dopusti kušnju, On nam daje milost potrebnu da budemo pobjednici. On želi da budemo pobjednici. On ne želi da izgubimo. Ne popuštajmo malodušnosti, zastrašujućim vizijama koje dolaze od đavla koji nas jedini želi obeshrabriti pokazujući nam naše slabosti – a svi ih imamo. Ali Bog nam daje svoju milost da bi nas učinio jakima i pobjednicima.

Zato danas uzdignimo oči prema nebu: Crkva nije samo na zemlji. Kada posvećujemo ovu crkvu, mi mislimo na Crkvu na nebu koju zovemo nebeski Jeruzalem. Podignimo dakle svoje oči prema nebu. Mi smo na zemlji jedino i samo zato da dođemo u nebo. Već je mnoštvo ljudi koji su bili ovdje na zemlji poput nas, a koji su sada na nebu; oni su naši prijatelji i kakva je naša sudbina im je sve prije nego svejedno. Zamolimo ih opet za pomoć, osobito Djevicu Mariju. Ako je našla shodnim sići dolje na zemlju podsjetiti svoju djecu na neodgodivu potrebu za molitvom i pokorom, to je zato da mogu poći u nebo. Neka ovo mjesto koje je danas posvećeno bude mjesto koje istinski otvara vrata raja, koje vas vodi, sve vas koji dođete u ovu crkvu, u nebo gdje ćete se svu vječnost diviti slavi Božjoj, slavi Presvetog Trojstva u jedinstvu sa svim anđelima i svecima na nebu. Amen.

Povratak normalnoj situaciji

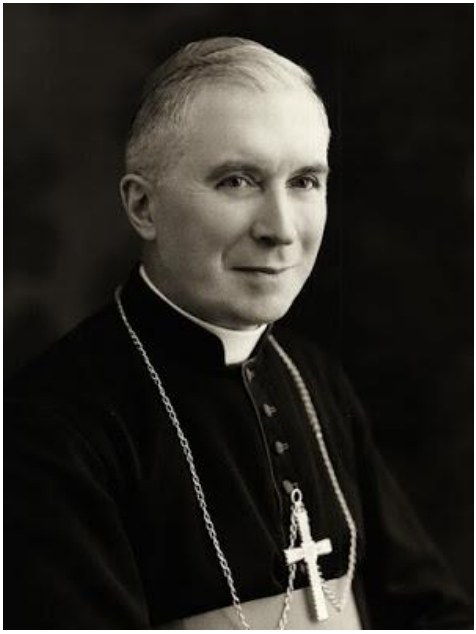

Budući da je riječ o budućnosti koja, kako znamo, pripada Bogu, teško je praviti prognoze. Ipak, najprije ustvrdimo da stanje pomutnje u Crkvi nije poteklo od nas, nego od onih koji su se revno trudili nametnuti Crkvi novo usmjerenje; usmjerenje koje je u suprotnosti s Tradicijom i koje je čak osudilo crkveno Učiteljstvo.

Ako se naše stanje čini nenormalnim, onda stoga što oni koji danas imaju vlast u Crkvi spaljuju ono što su ranije štovali, a štuju ono što je ranije spaljivano. Oni koji su se udaljili od uobičajenoga i tradicionalnoga puta, morat će se vratiti onomu što je Crkva uvijek učila i što je uvijek činila.

Kako bi se to moglo dogoditi? Ljudski govoreći čini se da će samo i jedino Papa – ili recimo tako: jedan papa – biti kadar ponovno uspostaviti uništeni red na svim područjima. No ipak, ove stvari bi radije trebalo prepustiti Božjoj providnosti.
U svakom slučaju imamo dužnost učiniti sve da zadržimo poštovanje prema hijerarhiji dok joj njezini članovi još zbilja pripadaju, i svjesno razlikovati između božanske ustanove s kojom moramo biti veoma povezani i zabluda koje mogu naučavati loši pastiri. Moramo činiti sve što je u našoj moći da ih osvijestimo i obratimo svojim molitvama i primjerom blagosti i ustrajnosti.

Kod utemeljenja priorata težit ćemo uključiti se u biskupije svojim uistinu svećeničkim apostolatom, podložni Petrovu nasljedniku u njegovoj službi Petrova nasljednika, a ne kao nasljedniku Luthera ili Lamennaisa. Sve sve-

ćenike ćemo susretati s poštovanjem, sa svećeničkom naklonošću i truditi se pomoći im dospjeti do ispravnog shvaćanja svećeništva i žrtve, primati ih na duhovne vježbe i držati misije po župama kao što je to primjerice činio blaženi Grignion Montfortski koji je propovijedao Isusov križ i istinsku Misnu Žrtvu.

Na ovaj će način postupno nestati predrasude o nama, djelovanjem istine i Tradicije barem kod ljudi koji su još dobre volje, što će naš budući, službeni povratak, uključenje bitno olakšati. Izbjegavajmo anateme, uvrede, ironične aluzije; izbjegavajmo sterilnu polemiku! Pomolimo se da posvećujemo sebe same i duše koje će nam uvijek brojnije dolaziti u onoj mjeri u kojoj kod nas pronađu za čim žeđaju: milost istinskog svećenika, pastira duša koji je revan, jak u svojoj vjeri, strpljiv, milosrdan i prožet gorućom revnošću za spas duša i proslavu našega Gospodina Isusa Krista.

Odlomak iz predavanja nadbiskupa Lefebvrea iz 1978. godine. Uzeto iz: Nadbiskup Lefebvre, „Sotonino remek-djelo“, Verlag Sankt Gabriel, 1979. (str. 49).

Kardinal Pie iz Poitiersa i Kristovo kraljevstvo

Kardinal Pie iz Poitiersa (1815.-1880.), jedan od najvećih branitelja Kristovog kraljevstva u 19. st., neprestano je pozivao katolike da nikad ne napuste borbu za Božja prava, da se nikada ne pomire sa skidanjem Krista Kralja s prijestolja.

Govoreći o poslanju Crkve svim narodima svijeta, kardinal je rekao: „Primijetite zadnje riječi koje je Gospodin uputio svojim apostolima prije nego je uzašao na nebo: „Dana mi je sva vlast i na nebu i na zemlji. Zato idite i učinite sve narode mojim učenicima!“ Primijetite da Gospodin Isus Krist ne kaže sve ljude, sve pojedince, sve obitelji, već sve narode. On ne kaže samo: krstite djecu, poučavajte katekizam, blagoslivljajte brakove, dijelite sakramente, pokapajte mrtve. Naravno da poslanje koje On dodjeljuje apostolima uključuje sve to, ali uključuje i više od toga,

jer ima javni i društveni karakter. Isus Krist je Kralj ljudi i naroda.“[1]

I pri tumačenju prvih triju molbi Očenaša: „Sveti se ime Tvoje, dođi kraljevstvo Tvoje, budi volja Tvoja“, naglašavao je da se s njima traži javna društvena Božja vladavina, preko priznavanja Gospodina Isusa Krista, kojega je Otac poslao. Ime Božje se ne časti kako bi se trebalo, ako se ne časti javno i društveno. Kraljevstvo našeg Gospodina treba doći, ne samo u pojedinačnim dušama i na nebu, već i preko podložnosti država i naroda Njegovoj vlasti. Božja volja se ne vrši na zemlji kao i na nebu, ako organizirana društva na zemlji ne priznaju svoje dužnosti prema Bogu preko Gospodina Isusa Krista. „Katolik“, on nastavlja, „nije biće koje se zatvara u kapelicu iz koje je buka svijeta pažljivo isključena i koji je zaokupljen isključivo spasenjem svoje vlastite duše i ne zanima ga kojim putem ide svijet... Kada je Gospodin podučavao svoje apostole: „Oče naš“, On je razjasnio da nitko od Njegovih sljedbenika ne mo-že ostvariti taj prvi vjerski čin – molitvu, ako sebe ne stavi u odnos prema svemu što može pospješiti ili unazaditi, pogodovati ili spriječiti, Božju vladavinu na zemlji, i on to mora činiti u skladu sa svojim intelektualnim sposobnostima i u mjeri svojih mogućnosti... Dok god traje ovaj svijet, nemojmo nikad pristati na ograničavanje Božje vladavine na nebo, čak ni na nebo i nutrinu duše. „Budi volja Tvoja kako na nebu tako i na zemlji“. Svrgnuće Boga na zemlji je zločin s kojim se nikad ne smijemo pomiriti. Nemojmo nikada prestati prosvjedovati protiv njega.“ [2]

To je posebno potrebno danas kada se iznose prijedlozi za rješavanje ekonomskih i financijskih zala koji se ne obaziru na Božja prava i program našeg Gospodina za njihovo dužno priznanje. „Danas ne bi bilo ni socijalizma ni komunizma“, napisao je papa Pio XI., „da vladari različitih naroda nisu omalovažavali nauk i majčinska

upozorenja Crkve. Na temeljima liberalizma i laicizma, htjeli su sagraditi druga društvena zdanja, moćna i impozantna, no iako su se činila kao takva na početku, vrlo brzo su otkrila slabost na samim temeljima i danas se urušavaju jedna za drugim pred našim očima, kao što se i sve drugo mora urušiti što nije sagrađeno na ugaonom kamenu koji je Isus Krist.“ [3]

Izvor: p. Denis Fahey, The Kingship of Christ and Organized Naturalism

[1] The Kingship of Christ according to Cardinal Pie of Poitiers, str. 24, 25.

[2] The Kingship of Christ according to Cardinal Pie of Poitiers, str. 26, 92.

[3] Okružno pismo Divini Redemptoris o ateističkom komunizmu.

Vodič za mlade roditelje: kako podići veliku, svetu katoličku obitelj

Mark Andrew

Dok će priče o velikim obiteljima ohrabriti tek vjenčane parove, vjerojatno će biti i napeti oko skorašnjih odgovornosti i svjesni nedostatka svog znanja.

Uporište mog života kao oca velike obitelji bio je Penny-katekizam koji sam naučio kao dijete. Prva dva pitanja bila su: „Tko te je stvorio? – Bog me je stvorio; Zašto te je Bog stvorio? – Da bi Ga upoznao, ljubio i služio Mu u ovom životu i da bi zauvijek bio sretan s Njime u idućem životu.“ Zatim smo naučili da smo stvoreni na sliku i priliku Božju jer imamo besmrtnu dušu. Moramo se više brinuti za dušu nego za tijelo jer: „Što vrijedi čovjeku ako zadobije cijeli svijet, a izgubi svoju dušu?“

Svaku osobu Bog je stvorio za ljubav. Svako dijete je uzvišena molitva i dar Bogu koje će, vođeno tako da roditelji surađuju s

milostima svog poziva, zauvijek voljeti i hvaliti Svemogućeg Boga.

Zato nije čudo da su obitelji poslušne Božjoj volji tako blagoslovljene. Postoje teška razdoblja, koja su iscrpljujuća i traže mnoga odricanja, ali opet, On je žrtvovao Svoj život da bismo mi mogli biti blagoslovljeni. Roditelji slijede Njegove stope da bi njihova djeca bila blagoslovljena.

Sjećam se kako sam razmišljao da je brak prva ozbiljna i možda najvažnija odluka koju ću ikada učiniti i kako nemam iskustva kako se nositi s takvim odgovornostima. Dvije stvari su pomogle mojoj supruzi i meni da budemo uvjereni u našu zajedničku odluku. Prije nego što smo se upoznali, oboje smo bili predani Gospi i molili joj se za dobrog, katoličkog supružnika, roditelja naše djece.

Upoznali smo se u skupini prijatelja. Dok još nismo razmišljali o braku, prepoznali smo jedan drugoga kao dobrog potencijalnog partnera i roditelja. Tako smo uputili i našu djecu, da mole i da prosuđuju potencijalne supružnike prije nego se zaljube. Jer jednom kad se zaljube, pamet zakaže.

Vjenčali smo se kada je Drugi vatikanski sabor završio. Radovali smo se velikoj obitelji sa šestero ili više djece, ali smo zaboravili brojati. Bog nas je blagoslovio s četiri dječaka i šest djevojčica. Još više nas je blagoslovio s dva svećenika u FSSPX-u i jednom klauzarnom sestrom karmelićankom i dvadeset i osmero unuka, zasada. Svi osim jednog u obitelji prakticiraju tradicionalnu vjeru. Crna ovca je podlegla privlačnostima svijeta, ali nije odbacila vjeru. Budući da sva braća i sestre mole za nju, siguran sam da će se jednog dana i ona vratiti.

Uskoro je moja žena započela svakodnevno s obiteljskom molitvom krunice. Ta sveta navika nastavlja se i u obiteljima naše djece.

U sedamdesetima, kada smo imali šestero djece, uključili smo se u Marijinu legiju. Ona je oživjela našu vjeru. Bilo nam je dodijeljeno posjećivanje obitelji i tako smo vidjeli mnogo primjera milosti na djelu, ali također i sjene kako se nadvijaju nad Crkvom.

Majka je pripremala svako dijete za njegovu Prvu Pričest i ispovijed oblikujući osobnu, duhovnu i cjeloživotnu vezu između majke i djeteta. Moja draga žena određivala je duhovni ton. Njezina ljubav prema Bogu i Gospi i spremnost da prinese borbe i iscrpljenost njezinih majčinskih dužnosti do krajnosti nadahnule su i mene i djecu. Kada se osjećala nesposobnom da podnese više, rekla bi to Gospi i tražila pomoć. Uvijek bi se poteškoće rastopile.

Postali smo zabrinuti da djeci nedostaje entuzijazma za radosti koje bi trebale biti njihove. Rješenje je bilo izbacivanje TV-a. Odmah su počela čitati, igrati zajedno igre i diviti se životu oko sebe. U međuvremenu, djeca su nastavila stizati, na radost roditelja i braće i sestara. Majke su herojska bića. Pokraj njih feministice djeluju kukavički. S velikom obitelji vi živite u svojem vlastitom katoličkom društvu. Sreća i mir, koji se nalaze ispod sve buke i meteži, privlači one izvana. To drži djecu blizu domu.

Kao glava obitelji, moje odgovornosti su nemjerljivo lakše

jer moja supruga prihvaća moj autoritet. To je tako produbilo moju ljubav i poštovanje prema njoj da joj nisam mogao odbiti ništa, ali ona je ionako bila dovoljno mudra da ne traži ništa što bi uzrokovalo neki problem. To je način na koji milost djeluje. Podvrgni se Božjem redu i blagoslovi su daleko iznad onoga što bi se moglo postići svojim vlastitim trudom. Sv. Augustin to kratko objašnjava: „Ljubi i čini što hoćeš." Božanski izvor roditeljskog autoriteta bila je tema koja se dojmila djece.

Kada je došlo do borbe volja u vezi važnih i obično nepopularnih stvari, morali smo učiniti jasnim da naš autoritet dolazi od Boga i da ga moramo upotrijebiti u vodstvu djece prema jedinoj stvari koja je važna – prema poznavanju, ljubljenju i služenju Bogu da bi bili sretni s Njim na nebu.

Imali smo dva gesla u našoj obitelji: „Ti ćeš biti drugačiji!" i „Život nije fer!". Prvo je bilo podsjetnik da naš poziv na jedinu, pravu vjeru zahtijeva hrabrost da se nadiđe ljudski obzir. Drugo geslo je poziv da se nadiđu neugodne stvari u životu. Bilo kakvi prigovori oko toga kako nešto nije pravedno izazvalo bi da braća i sestre u isti glas kažu: „Život nije fer!".

Savjet za očeve kada je potrebna Solomonova mudrost za obiteljske rasprave - kažite da to zahtijeva malo promišljanja. Što dulje razmišljate o tome, to je vjerojatnije da će se problem sam riješiti, ili umirivanjem strasti ili ženskom intuicijom. Dodatni plus je da to pokazuje da se na polagano promišljanje gleda kao na znak mudrosti.

Imao sam veliko poštovanje prema intuiciji moje supruge. Nisam imao sumnje da je vođena milošću i da ima sposobnost brzo procijeniti osobu. Šalili smo se među sobom da su njezini brzi intuitivni zaključci točni, ali da treba vremena da shvatim zašto i da joj to kažem. Ona je bila konjica, a ja pješadija.

Nakon deset godina Novus ordo Mise kod konzervativnog župnika, osjećali smo da nam vjera opada. Bilo nam je teško prenijeti vjeru našoj djeci. Nismo znali što da

radimo. Prijatelj nam je rekao o „nedopuštenoj“ tridentskoj Misi. U maloj, potpuno ispunjenoj sobi privatne kuće čuli smo riječi: „Introibo ad altare Dei...“, i isti tren smo oboje znali da je to ono što nam je nedostajalo, Misa koja dolazi od Apostola.

Isprva, djeca su mislila da pretjerujemo. No ipak, Misa tradicije ponovno je zapalila i u njima vjeru. Starija djeca, koja su napustila dom, vidjela su dobar utjecaj na njihovu braću i sestre i priključila im se.

Zbog toga što smo podržavali tridentsku Misu i svećenika, moja supruga i ja bili smo pozvani kod biskupa. On je poznavao obitelj i bio je ljubazan, ali nije odgovorio na naša pitanja i brige. Razgovor je završio tako što je rekao: „Ja moram biti poslušan. Vi morate biti poslušni“. Dobro u tome je bilo da smo izgubili naš dobar ugled i da sad više nismo bili sputani ograničenjima „ljudskog obzira“.

Sredinom sedamdesetih pročitao sam enciklike papa i dokumente prije Drugog vatikanskog sabora. Velika pomoć su bila djela Michaela Daviesa. Kasnih sedamdesetih moja supruga načula je o jednom francuskom biskupu koji je propovijedao kao pravi katolik. Upoznali smo se s FSSPX-om i nekoliko obitelji koje su ih podržavale. Shvatili smo da trebamo biti pod doista katoličkim biskupom. Samo Misa i sakramenti nisu bili dovoljni za obitelj koja raste.

Najbliža redovita nedjeljna Misa koju su služili svećenici FSSPX-a bila je udaljena stotinama milja. Za Misu i zajedništvo s obiteljima koje slično razmišljaju četiri sata vožnje svake nedjelje bilo je vrijedno truda. Djeca su sklopila cjeloživotna prijateljstva.

Do sada, život je bio relativno lagan, a sada je započela prava borba za duše naše djece.

Otkrili smo kako je strašno stanje u katoličkom nauku navodno katoličkih škola. Moja supruga i ja bili smo izgubljeni kako se nositi s opasnim učenjima na vjeronauku i na ostalim predmetima poput engleske književnosti. Tu je pomogla uvijek djelatna milost sakramenta ženidbe.

Otkrili smo u sebi ljutnju protiv onih koji su stavljali duše naše djece u opasnost. Poznavajući vjeru i čitajući upozorenja dobrih autora, bili smo sposobni prepoznati i uobličiti propuste u tim katoličkim školama.

Obrazovanje je strogo nadzirano u Ujedinjenom Kraljevstvu. Školovanje kod kuće je moguće, ali je otežano, osobito nakon osnovne škole. Nije bilo druge alternative nego povući našu djecu. Oni su se herojski ponijeli u prihvaćanju situacije. Svi skupa su zajedno pohađali šesnaest različitih škola.

Neke obitelji koje su dolazile na Misu FSSPX-a slale su svoje djevojčice tradicionalnim sestrama dominikankama, a dječake u škole FSSPX-a u Francuskoj. I mi smo posjetili te tradicionalne škole i, iako nismo govorili francuski, nagovorili smo poglavare da prime naše dvije kćeri i dva sina. Zatim je došlo do najveće krize u našem obiteljskom životu - kako to reći djeci.

To je bilo grozno vrijeme. Otpor tako drastičnoj promjeni bio je ogroman, ali njihove duše su bile u opasnosti. Kao roditelji, radili smo ono što nam se činilo najboljim i oslanjali smo se na našeg Gospodina i Gospu da nas kroz to provedu.

Pisma koja smo u početku primali bila su srcedrapajuća. Kako su naučila jezik i sklopila prijateljstva stvari su se smirile. Nikad nisu posve uživali u strožoj disciplini koja formira karakter u usporedbi s UK, ali na kraju su prepoznali dobrobiti. Primili su vrhunsko katoličko obrazovanje. Kasnije su im se priključile još dvije kćeri.

Samo misao - da smo ograničili broj naše obitelji ta dva zvanja ne bi postojala.

Kažu da za takve blagoslove Bog traži žrtvu. To se dogodilo na povratku iz bogoslovije, mojoj supruzi je dijagnosticiran tumor mozga. Obitelj je sve dovodila u red i pazila na nju poput kraljice. Rekla je da je dvanaestero djece moja kruna koju ću nositi u nebu. Bilo je tu još dvoje malenih koje nismo nikada upoznali i koje smo izgubili prije rođenja.

Četiri mjeseca kasnije umrla je kod kuće okružena većinom svoje obitelji. Njezine posljednje riječi bile su one obiteljske krunice. Našem najmlađem djetetu bilo je dvanaest. Njezina braća i sestre su se brinula o njoj - i o meni. Bilo je utješno vidjeti to kao da imam jednu svoju polovicu u nebu. Njezine molitve za obitelj Bog će čuti.

Dvije godine kasnije naša šesnaestogodišnja kći je iznenada preminula. To je bila sveta smrt. Ona je sve prinijela Bogu. Nije bilo sumnje da je ušla u nebo. Budući da je to svrha braka, tuga je uravnotežena radošću. Kada je naš sin zaređen, njegov stariji brat je napustio poslovni svijet i ušao u bogosloviju FSSPX-a te je nakon šest godina bio zaređen.

Brak je pustolovina daleko više očaravajuća od istraživanja kontinenata ili uspinjanja na planine. Otkrivena blaga su sjajne duše djece i unuka i iskustva Božje velikodušnosti.

Zašto se čudimo kada Bog drži svoje obećanje da će blagosloviti obitelji? Pozivam vas da polako pročitate i razmatrate molitve tradicionalnog obreda sklapanja ženidbe. U njima je izražena ljepota Božje ljubavi - kako dijeli svoju ljubav s dvoje koji se vole tako da njihova ljubav umnoži.

Sadržaj:

Predgovor 3
Službeno priopćenje mons. Bernarda Fellaya 4
Najavljena nova Križarska vojna svete Krunice 6
Posinodska pobudnica „Amoris laetitia“ – pobjeda subjektivizma 8
Dokument koji nije dvosmislen, nego jasan – u svojoj neodređenosti 13
Dojmovi o posjetu Bogoslovije iz Zaitzkofena Zagrebu 18
Intervju s mons. Tissierom de Malleraisom o Papinom videozapisu 21
Biskup Fellay komentira svoj susret s Papom 25
Biskup Fellay: „Točka zaokreta u crkvenoj povijesti” 27
Povratak normalnoj situaciji 31
Kardinal Pie iz Poitiersa i Kristovo kraljevstvo 33
Vodič za mlade roditelje: kako podići veliku, svetu katoličku obitelj 35

Brojne vrijedne tekstove s ciljem izlaganja i širenja katoličke vjere, o aktualnoj situaciji u Crkvi i o poslanju Svećeničkog bratstva sv. Pija X. možete pronaći na našoj internetskoj stranici:

http://christusrexhrvatska.blogspot.com

Naslovi koje možete naručiti u Hrvatskom tajništvu FSSPX-a:

Nadbiskup Lefebvre: Otvoreno pismo zbunjenim katolicima	20 kn
Kratak kritički pregled Novog reda Mise	15 kn
I. Poljaković: Istina – Uvod u apologetiku	120 kn
Na braniku (apologetski priručnik)	60 kn
W. Hünermann: Bukteći oganj (biografija sv. Pija X.)	30 kn
B. Vuco: Razumsko utemeljenje religije	25 kn
H. Madinger: Temelji vjere	15 kn
H. Madinger: Budite pripravni	10 kn
Kršćanski nauk I (mali katekizam)	15 kn
Kršćanski nauk II (mali katekizam)	15 kn
Mali misal (latinsko – hrvatski) - NOVO IZDANJE	15 kn
Knjižica ´Je li Isus Krist Sin Božji´	
Letak ´Tvoja odluka´	
Letak '62 razloga za tradicionalnu Misnu Žrtvu'	
Ostali letci (Čudotvorna medaljica, misne pobožnosti...)	

Napomena: U cijene nije uključena poštarina.

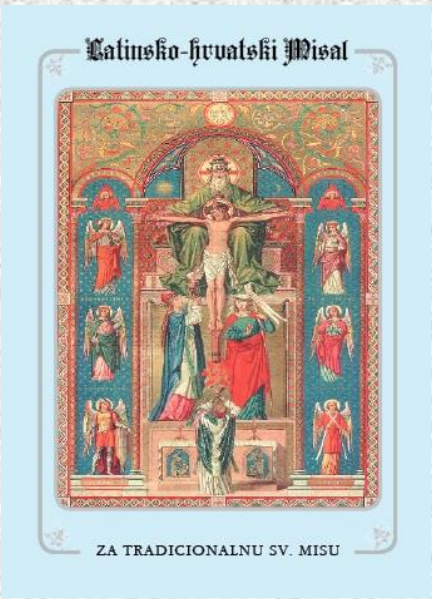
Latinsko-hrvatski Misal
ZA TRADICIONALNU SV. MISU

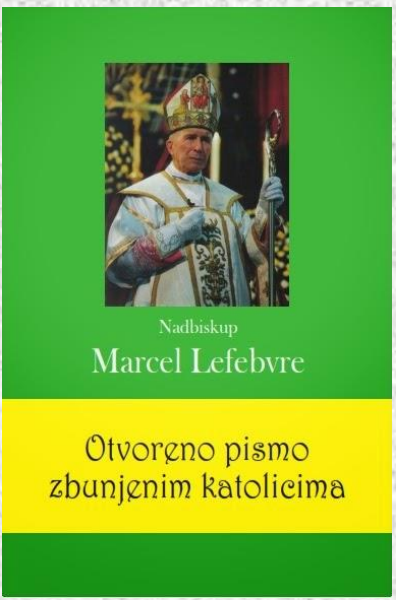
Nadbiskup
Marcel Lefebvre
Otvoreno pismo
zbunjenim katolicima

Misna žrtva ili gozba?
62 razloga
za tradicionalnu
Misnu Žrtvu

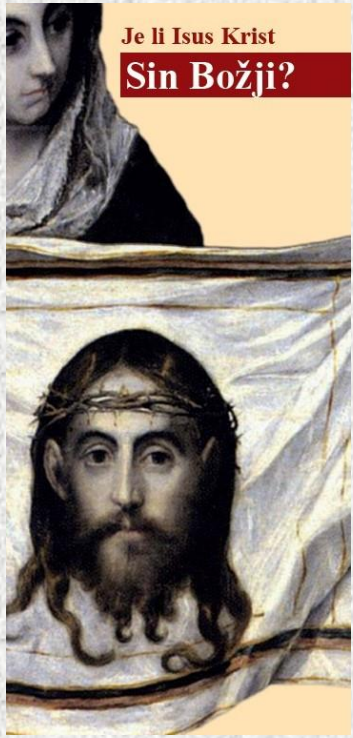
Je li Isus Krist
Sin Božji?

RASPORED SLJEDEĆIH SVETIH MISA

31. srpnja (XI. nedjelja nakon Duhova):
Zagreb (Češki narodni dom, Šubićeva 20) u **10 h**
Rijeka (Hotel Bonavia, Dolac 4) u **18 h**

21. kolovoza (XIV. nedjelja nakon Duhova):
Zagreb (Češki narodni dom) u **17 h**

Povodom **blagdana sv. Pija X.** Hrvatsku će posjetiti **p. Stefan Frey**, poglavar Distrikta. Tom prigodom svete Mise će se služiti:

3. rujna (subota) u **Rijeci** (Hotel Bonavia) u **17 h**
4. rujna (nedjelja) u **Zagrebu** (Češki narodni dom) u **9 h** i u **Splitu** (Hotel Dujam, Velebitska 27) u **18 h**